

»Jeg holder ikke af det, Karsten!« sagde hun ret bestemt. »Vær nu artig og gaa ind og hent din Luth«.

Han rejste sig med et halvt forlegent, halvt irriteret Smil, gik ind i sin Stue og blev temmelig længe borte.

Da han kom tilbage med Instrumentet, kastede han sig i den ene af de to store Stole foran Ovnens og spurgte skødesløst, hvad han skulde synge.

»Vælg sely, min Ven!... Blot ikke den om Tam-burmajoren. Den er saa voldsom, og jeg har lidt Hovedpine«.

»Hvad tør man da byde Patienten? Ung Helga i den grønne Skov?«

»Naa, den er nu saa frygtelig melankolsk igen«.

»Ja, saa veed jeg virkelig ikke. Mine franske Kabaret-Viser har du jo paa Moralens Vegne nedlagt Politiforbud mod. Det er sandelig ikke let at træffe den Naadiges Smag«.

»Saa syng, hvad du selv vil. Jeg skal ikke gøre Ophævelser«.

Med Hovedet paa Siden stemte han Strengene.

»Jeg kommer til at tænke paa ... jeg har jo en ny. En engelsk Folkeviser. »Afskeden« hedder den. Den er ganske vist ogsaa lidt traurig. Men Musiken er god«.

Efter et Forspil med mørke Molakkorder, der